

.....

POLEMIKE

.....

Marinko M. Vučinić
publicista, Beograd

ŽIVO BLATO SVETISLAVA BASARE

Očigledno je da sam u svom prethodnom odgovoru Svetislavu Basari napravio veliku grešku. Pokazalo se da novinski tekstovi ne traju nekoliko dana, jer sudeći po žučnom napisu „O Marinkovoj kaljuzi“, bruka i sramota Svetislava Basare trajaće mnogo duže. Ali to je njegov izbor, jer on u svom ostrašćenom načinu govora jednostavno ne može da se zaustavi. Pa tako svoju ideološku kaljugu i verbalni mutljag pretvara u živo blato poruge, izrugivanja i ideoloških podmetanja i tako pokazuje iznova da polemiku shvata kao mogućnost da svoje protivnike uvuče u svoj način govora, u kojem ima mesta samo za neargumentovane ideološke likvidacije i diskvalifikacije. On i dalje uporno sledi svoj nedostižni uzor, S. Milosavljevića Paštrmca, i želi da izrugivanjem nadomesti nepostojanje argumentovanog dijaloga, do koga mu očigledno i nije naročito stalo. A osnovni preduslov za vođenje ozbiljne debate sastoji se u tome da se barem pročitaju tekstovi onih autora sa kojima se ulazi u polemiku.

I ovoga puta Svetislav Basara je pokazao da ne čita pažljivo tekstove (pitanje je da li ih uopšte čita) autora koji objavljuju na sajtu *Nove srpske političke misli*, što pokazuje i njegov tekst „O Marinkovoj kaljuzi“. Očigledno da je on procenio da je politički konjunktorno da oštricu svoje polemike upravi na *Novu srpsku političku misao* jer mu to verovatno može biti politički probitačno u pridruživanju onim političkim snagama koje sada vode borbu za modernizaciju i deorijentalizaciju Srbije. Zato nikoga ne može ni da iznenadi najnovije političko pozicioniranje Svetislava Basare i njegova ideološka bliskost sa stavovima Liberalno demokratske partije.

Hajka koju vodi protiv autora *Nove srpske političke misli* samo mu služi da se prikaže kao beskompromisni kritičar politike i vlade Vojislava Koštunice i to one vlade čiji je on bio diplomatski službenik. I to je verovatno ono bolno mesto koje očigledno tišti Svetislava Basaru.

Radi se o različitom i suprotstavljenom shvatanju morala i načelnosti u politici, jer ne može se biti službenik vlade a u isto vreme iz ambasadorskog kabineta biti žestoka opozicija toj istoj vladi. Pri tome on pokušava, ne navodeći nijedan moj tekst, da mene predstavi kao epigona i ideološkog sledbenika Vojislava Koštunice. Takav tekst neće moći ni da navede, jer sam u mojim napisima uvek pokušavao da branim temeljne demokratske principe, a ne da se vezujem za aktore dnevne politike, što se za Svetislava Basaru ne može reći. On inače polemiku izvorno primenjuje kao ratni okršaj u kome se ne biraju sredstva i ne postoji potreba da se pruži iole valjana argumentacija. Njegovi oponenti u polemici su denuncijanti, ignoranti, mediokriteti, intelektualni lenjivci i dileri sopstvenih nebuloza. To su jedini argumenti kojima se služi Svetislav Basara. Zato i nije čudno što je on u ovoj polemici prešao put od crne bare, preko kaljuge do živog blata poruge i izrugivanja kao jasnog znaka svoje nemoći i sve veće nervoze.

Veoma je dirljiva briga Svetislava Basare za uvođenje sistema u naše društvene odnose, jer da je postojao i da postoji i približno uređen društveni sistem, u ambasadorske misije išli bi pisci koji su se u svojoj profesionalnoj karijeri bavili diplomatijom, kao što je to slučaj sa Milošem Crnjanskim, Ivom Andrićem, Rastkom Petrovićem, Stanislavom Vinaverom, Milanom Rakićem i Jovanom Dučićem. Ali to su bila neka druga vremena i drugi, već zaboravljeni običaji. Pored vapaja Svetislava Basare za uvođenjem sistema još je dirljivije kada on kaže da je doživotni ambasador, i to će svakako biti predmet istinske i prave sprdnje a ne moj pokušaj da dovedem u pitanje neke stavove Svetislava Basare o Kosovu, *Novoj srpskoj političkoj misli* i urođenom orijentalizmu i autoritarizmu srpskog naroda.

U ovoj polemici Svetislav Basara je potegao svoju već toliko puta zlorabljenu i oveštalu priču o izlasku iz šinjela Dobrice Ćosića svih onih koji se ne slažu sa njegovim stavovima, onog Ćosića koji je kao otac njihove nacije mediokriteta neuporedivo veštiji diler sopstvenih nebuloza. Za Svetislava Basaru imam ovoga puta samo jedno pitanje. Da li je to onaj isti Dobrica Ćosić sa kojim je on obilazio Zlatibor i beležio njihove razgovore o smislu literature i života. I kada je doživeo veliko prosvetljenje i shvatio da se radi o mediokritetskim nebulozama pisca, koji je inače stalna meta napada Svetislava Basare. Ovoga puta smo bili pošteđeni njegove opsesivne priče o Vuku Karadžiću, populizmu i uništavanju srpskog jezika.

Čitaoci ove polemike će prosuditi ko je u ovoj raspravi umeo i nastojao da argumentovano raspravlja i šta je njen stvarni domet. Svetislav Basara najavljuje komediju naslovljenu kao Marinkova kaljuga, biće to

žalosna i tragikomična farsa u kojoj će on biti glavni glumac i akter, jer on svojim shvatanjima polemike pokazuje da je pravi junak naših dana – ostrašćeni ideološki jurišnik spreman da se prilagođava aktuelnoj političkoj konjunkturi, opozicionar i marginalac pripravan da iz zavetrine državne službe i sinekure fingira opoziciju, zagovornik modernizma a zatočenik najgoreg ideološkog manihejstva i malograđanskog provincijalizma. Stanislav Vinaver je davne 1923. godine zapisao: “Protiv gluposti – govorili su još Grci – bore se i sami bogovi uzalud. A kako se boriti protiv polutanstva, banalnosti, frazerstva i smelosti neznanja? Lako je nezalicama frazirati: teret znanja, sumnje, samokritike i problema ne leži na njihovim leđima teškim bremenom, oni su kadri da napišu sve, bez ikakvog zazora, jer ih nije sramota ni sirovog neznanja, ni tužnih, sumnjivih banalnosti ni očajnih opštih mesta”.



Voja Stanić, *Krojač*, 1972.



Voja Stanić, *Pijaca*, 1975.